

Studiereis Ngoi Sang

Tekst: Dirk-Jan van den Broek

Van 4 tot 25 november vond het belangrijkste deel van studieproject Ngoi Sang plaats: een leerzame, cultureel verantwoorde, soms slopende maar ook erg decadente studiereis door maar liefst vier Aziatische landen: Maleisië, Singapore, Zuid-Korea en Vietnam. Na de reis bleven zo'n 20 van de 28 deelnemers hangen in Vietnam voor een aantal weken vakantie. Een aantal die-hards bleven zelfs vijf weken en bezochten nóg meer landen voor de maximale cultuurshock.

Vlucht

Het was zó vroeg in de ochtend op woensdag 4 november dat Jet besloot in badjas mee te gaan om ons uit te zwaaien. Toch werd verwacht dat we, eenmaal ingescheept in de Boeing 777 van Singapore Airlines, op tijd weer gingen slapen om een jetlag te voorkomen. Voor wie dat niet zag zitten, was er een uitgebreid entertainmentsysteem met allerlei nieuwe films on-demand en zelfs met Mario en Tetris geïnstalleerd. Dit, samen met de prima maaltijden, maakte dat we op 5 december vrij fris in Kuala Lumpur landden.

Kuala Lumpur

Na een busrit door de palm-olieplantages en de sloppenwijken van de Maleisische hoofdstad kwamen we aan bij het meest luxueuze hotel dat we de hele studiereis van binnen zouden zien: het vijfsterren Grand Millennium.

De rest van de dag bleef nog even relaxed: 's middags was er een excursie naar de Batu-tempelgrot. Deze enorme natuurlijke grot is bereikbaar via een brede trap van meer dan 200 treden. Binnen is een tempel gebouwd, gewijd aan de Hindoe-godheid Murugan; voor de grot staat ook een 42 meter hoog gouden standbeeld van dit figuur.

Dankzij wat lobbywerk kon de hele groep ook nog het skydeck van de indrukwekkende Petronas Twin Towers bezoeken, dit bruggetje hangt op 170 meter tussen de twee wereldberoemde wolkenkrabbers, die vóór de Taipei 101 de hoogste torens ter wereld waren.

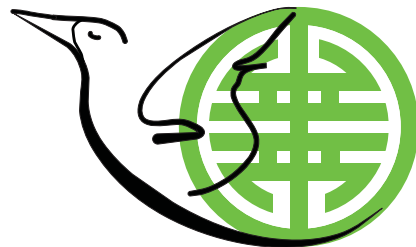
Dag twee stond in het teken van de eerste bedrijven: we bezochten het Technology Park Malaysia (TPM). TPM biedt ruimtes en faciliteiten voor startende en groeiende

technische bedrijven. Twee van deze bedrijven bezochten we: IRIS en HexoSys.

IRIS heeft in Maleisië het elektronisch identiteitsbewijs ingevoerd en helpt sindsdien onder meer andere landen om dit ook op de rails te krijgen. Tijdens een rondleiding is ter plekke voor Wouter een elektronisch paspoort gemaakt.

HexoSys bouwt hardware om protocollen over communicatiekanalen te testen, van protocol analysers tot signal-jammers. Hier zagen we bijvoorbeeld een SATA-verbinding op volle capaciteit draaien, iets wat zelfs een vrij nieuw solid-state schijfje niet voor elkaar krijgt.

Na deze bezoeken was het weer tijd voor ontspanning, en wel met een letterlijke high-tea in de KL tower, de hoogste toren in Azië. Onder het genot van een gebakje en een bakje koffie konden we in het draaiende restaurant de skyline van Kuala Lumpur van boven bekijken.

De Petronas Towers, icoon van Maleisië. Het skydeck hangt op 170 meter hoogte

Algemeen praatje van het Technology Park Malaysia

Ewout en Marco in de trishaw in Malacca. Hun trishaw had de beste stereo-installatie

Singapore heeft een wereldberoemde dierentuin, die ook 's avonds bezocht kan worden in de vorm van een nachtsafari. Natuurlijk deden we dat dan ook: een leuke ervaring, dierentuinbeesten kijken in een donker stuk jungle.

Na de safari was er nog even tijd te pilsen met Floris in de stad, hij was namelijk ook in Singapore voor zijn stage (zie elders in deze Vonk).

De laatste dag in Singapore stond weer in het teken van bedrijven. Allereerst bezochten we SSMC, een chipfabrikant. Hier kregen we een erg mooie tour door hun state-of-the-art cleanroom, waar de ASML-machines 24/7, 365 dagen per jaar staan te stampen. Wafer-carriers met stapels wafers zoefden volautomatisch over een monorail langs het plafond naar de volgende productiestap. Erg mooi dat we een keer een cleanroom in mochten waar alleen maar keihard wordt geproduceerd.

Het tweede bedrijf was ASMI, waar zo ongeveer alle tools voor chipfabricage gemaakt worden die ASML niet maakt. Deze vestiging was met name geconcentreerd op verticale ovens, de variant van de bekende cleanroom-ovens waar een stapel wafers niet horizontaal, maar verticaal in gaat. Assemblage van deze grote apparaten vond ook in een soort van cleanroom plaats.

's Avonds was er weer tijd voor een laatste biertje met Floris, deze keer aan het sfeervolle Clarke Quay...

Naar Vietnam

...en die biertjes maakten het opstaan om 6 uur 's ochtends niet aangenaam. Maar we moesten wel: om 10 uur zouden onze vrienden van Singapore airlines ons naar Hanoi, de hoofdstad van Vietnam, vervoeren.

Met twee uur tijdsverschil kwamen we daar mooi op het heetst van de dag

Entree van een Chinese tempel vlakbij Malacca

Naar Singapore

De volgende dag reisden we per bus via Malacca naar Singapore. Malacca is een belangrijke havenstad geweest in de kolonietijd en is in handen geweest van Portugal, Nederland en Groot-Brittannië. Zodoende staat er een middeleeuws Portugees fort en een Nederlands 'stadhuys'. Aan het eind van de toer werden we terug naar de bus gebracht door een kolonne 'trishaws': fietsen met zijspan, met bloemen versierd en veelal uitgerust met een lekkere lompe audio-installatie waaruit de happy-hardcore vrolijk door de straten knalde.

Eenmaal in Singapore heeft een groot deel van de groep 's avonds kennis gemaakt met het fenomeen 'Thai Disco': Thaise vrouwen die al zingend in een kroegje hun looks verkopen in bijna niet noemenswaardige rokjes. Een mooie show, maar het onschuldigste gebaar kost je al geld en weiger je te betalen, dan bestaan er opeens wel Aziaten die langer zijn dan twee meter...

Na wat ieder-voor-zich tijd (uitslapen en een wandeling langs de haven) stond de volgende dag weer een hoog buffet op het programma en wel bovenin het Swissotel Equinox. Omdat we hier hebben gebuffetteerd tot het restaurant ons weg wilde hebben, bleef er maar kort tijd over voor een wandeling over Orchard Road, de Champs-Elysées van Singapore. Denk je dat je simpelweg een tunnel in gaat die onder de weg door loopt, zit er een heel winkelcentrum onder de grond... absurd.

Bier drinken op een kruispunt in Hanoi

STUDIEREIS

Het Ho Chi Minhmausoleum

aan. In Vietnam maakten we kennis met maar liefst 3 gidsen: Tom Aarnink, die vanuit de UT al vijftien jaar lang in dit land technisch ontwikkelingswerk doet, Xuan, onze culturele reisleidster en tolk, met zorg geselecteerd door Tom, en Tuan, onze technische gids die contact had met de bedrijven en instituten die we zouden bezoeken.

De middag besteedden we in het etnisch museum van Hanoi, waar we leerden over de meer dan 50 bevolkingsgroepen, waarvan alle Vietnamesen afstammen, en hun bouwstijlen en gebruiken.

Voor een appel en een ei kun je hier een buffet krijgen met de meest exotische dingen, zoals schildpadvlees, oesters enzovoorts. Dat deden we dan ook vanaf dag 1 in Vietnam.

Naarmate we verder de stad in reden nam de spits toe en eenmaal in de binnenstad leek de touringcar wel te drijven op een zee van motorfietsen. Verkeersregels lijken er gewoonweg niet te zijn, alles 'stroomt' stapvoets door de straten en wil je oversteken, dan begin je gewoon ergens te lopen, liefst met je ogen dicht.

Ons hotel zat in het 'old quarter', de oudste wijk van Hanoi, waar elk ambacht zijn eigen straat heeft. Wij zaten bijvoorbeeld in de speelgoed-straat, deze liep uit op de benodigheden-voor-je-thuis-altaar-straat en even verderop zat de bamboe-ladders-enschuttingenstraat.

's Avonds ging wie pit had nog even de stad in achter Tom aan en dronken we bier op straat, zittend op de kleine plastic krukjes die volop gebruikt worden in de straatkant-horeca van Hanoi.

Tuan wilde ons in Vietnam zoveel mogelijk soorten bedrijven laten zien, van low-tech handwerk tot high-tech productie. De eerste bedrijvendag in Hanoi begon daarom met een bezoek aan de Honda autofabriek. Honda heeft een 60 procent marktaandeel in de enorme hoeveelheid motorfietsen die in Vietnam rondrijdt, maar ook voor hun auto's bleek er een kleine markt te zijn in dit land. De fabriek maakt geen onderdelen, maar doet alleen assemblage, waarbij alles met de hand gebeurt: geen lasrobots te bekennen hier!

Hierna bezochten we een testpark van Alcatel Lucent. Dit bedrijf voorziet overheden en bedrijven van oplossingen voor audio-, data- en videocommunicatie. In Hanoi is aan de dradenchaos op straat te zien dat het vaste telefoonnetwerk niet bepaald up-to-date is. Alcatel verwacht de Vietnamese overheid te kunnen bijstaan bij het verbeteren hiervan. Momenteel draaien ze in een bescheiden serverruimte applicaties op een testnetwerk.

's Middags bezochten we de oudste tempeluniversiteit van Vietnam: de Temple of Literature. Deze koninklijke universiteit is bijna 1000 jaar oud en heeft meer dan 700 jaar dienst gedaan. De elite van de bevolking werd hier opgeleid tot 1779 en de namen van de weinigen die het examen haalden, staan op verschillende stenen steles gegraveerd.

Het diner was wel een heel aparte ervaring: bij aankomst werd er direct voor onze neus een slang levend opengesneden. Het hart werd eruit gehaald en het bloed werd opgevangen in een kan met rijstwijjn. De bloedrode rijstwijjn werd bij het diner geserveerd en Lars, als voorzitter, mocht het nog kloppende hart van de slang opeten. Verder is slangenvlees niet erg boeiend, met name omdat er weinig vlees aan zo'n beest zit: in veel gerechten wordt dan ook het kraakbeen van de slang verwerkt en dat smaakt wat minder.

Groepsfoto in de Honda-fabriek

STUDIEREIS

Pacifab: test en packaging van druksensoren

Die avond maakten we kennis met het fenomeen Bia Hoi (letterlijk: vers bier) en zagen dat het goed was. Dit eet- en drinkfeestje met tapjes op tafel maakte de kelen los en er werd gezongen en geproost alsof het niet op kon.

Ha Long Bay

En toen was het alweer tijd om het weekend te vieren, en wel in de spectaculaire baai Ha Long Bay. Aangezien er toch een hele vijfsterren-cruiseboot was afgehuurd, kon er nog wel wat Vietnamees gezelschap bij en dus pikten we onderweg zeven studenten, vijf vrouwen en twee mannen, op. Zij studeerden aan het instituut waar Tuan werkt en waren door Tom uitgenodigd voor deze excursie.

Ondanks vele pogingen een gesprek aan te knopen, bleken de heren niet zo spraakzaam. De dames daarentegen kwamen al snel helemaal los en de eerste prille zaken begonnen al in de bus, maargoed, daar hebben we het verder maar niet over.

Omdat onze boot te groot was voor de haven, moest een sloep ons komen halen. Eenmaal op de boot begon het feest: zonnebaden met uitzicht op de ontelbare eilandjes, lekker eten en genieten van ons eigen meegebrachte bier Hanoi (we blijven wel Hollanders...). We bezochten een druipsteengrot in één van de eilandjes.

's Avonds mochten we 1 keer van de boot springen om te zwemmen. Natuurlijk sprongen we van het zonnedeck 10 meter naar beneden de zee in en zwommen wat rond. Hierna was het tijd voor een Cantus op het zonnedeck, die wat frisjes was, maar heel geslaagd.

In alle vroegte bezochten we de volgende dag het Ho Chi Minhmausoleum. De bekende communistische staatsheld ligt hier opgebaard in een groot marmeren gebouw met een militaire paradedstraat ervoor. Achter het mausoleum ligt een grote tuin waar de drie huizen zijn verzameld die hij in zijn leven heeft bewoond.

Ook de Hoa Binh stuwdam, waar we daarna heen gingen, was een heerlijk communistisch bolwerk. We mochten een kijkje nemen bij de generatoren die in totaal bijna 2000 MW opwekten en zelfs in de prachtige jaren '80 controlekamer: liep de fase iets achter, dan ging er een harde bel en begon er een Vietnamees panisch aan een knopje te draaien tot alles weer goed was. Schitterend.

Met een bootje voeren we over het stuwmeer naar een 'minority village', waar mensen simpel leefden: een houten huisje, wat varkens en een kleine akker.

De vrijdag stond weer in het teken van bedrijven, beginnend met de low-tech: we reden naar een pottenbakkersdorp, waar handgemaakt keramiek tot een industrie is geworden. Het halve Intratuin-assortiment schijnt uit dorpen als deze te komen.

's Middags bezochten we Pacifab, een startend bedrijf dat druksensoren van andere bedrijven test en in een package stopt. We kregen het voor elkaar met ons enthousiasme de hele werkvloer van een man of 30 een kwartiertje stil te leggen.

Relaxen op de Ha Long Bay-cruise

Een typisch Bia-Hoi feestje

STUDIËREIS

Voor de aftrap van FC Twente [punt] - FC Hanoi, vooraan staan Tuan en Lars

Dit in tegenstelling tot de Tai Chi-oefeningen de volgende morgen, die om 5 uur 's ochtends begonnen. Echt wakker werden we dan ook pas tijdens het kayakken door de schitterende baai. De hele groep peddelde naar een lagune, die

enkel te bereiken was via een kleine grot door een eilandje.

Hierna voer de boot snel terug naar de haven voor de volgende groep, waardoor we aan het eind van de middag weer in Hanoi waren voor een Vietnamese massage. Tom gaf in de bus een lachwekkende introductie over deze 'kneedmachine' (zijn codewoord als er Vietnamezen in de buurt zijn). Ik heb zelf de massage geskipt, maar hoorde dat het erg relaxed geweest moet zijn (en dat niemand meer gewaagd heeft een 'happy ending' te vragen).

Laatste dag

De laatste dag in Hanoi was weer een beetje serieuzer: we bezochten de Hanoi University of Technology, waar Tuan werkte. Behalve een algemeen praatje werd ons verteld over ITIMS, een materiaalkunde- instituut waar we ook een rondleiding kregen.

En dan de legendarische voetbalwedstrijd: een deel van de medewerkers van ITIMS voetbalt graag en had voor de hele groep rood-witte voetbaloutfits geregeld. Allemaal een rugnummer en 'FC Twente.' (met punt!) erop. Voor de wedstrijd begon, schalde het Wilhelmus nog door het stadion, maar het lachen verging ons snel toen we merkten dat de ITIMS mensen er wel kaas van gegeten hadden. Uitslag: 5-3 voor Hanoi.

Het diner was weer een Bia Hoi-feest, maar wel wat gematigd met het oog op de

volgende dag. Tijdens dit festijn namen we uitgebreid afscheid van Tom, Tuan en Xuan, die stuk voor stuk ons verblijf Vietnam wel erg aangenaam hadden gemaakt. Xuan zou onze groep erg gaan missen en was daarom in traditionele jurk met lotusbloemen gekomen om ons uit te zwaaien.

Diezelfde avond nog stapten we rond middernacht in het vliegtuig naar Korea, vluchttijd 4 uur. Maar in Korea was het 2 uur later, dus 6 uur bij de landing: dat betekende dat het programma daar weer begon!

Zuid-Korea

Het vliegveld Incheon is modern en overzichtelijk. Op het vliegveld stond mister Kim, onze gids, klaar om ons op te vangen.

De eerste dag in Seoul stond al in het teken van bedrijven. We bezochten 's ochtends het RFID/USN center. RFID is bekend; USN staat voor Ubiquitous Sensor Networks, alomtegenwoordige sensoren. Het bedrijf heeft enorme test- en ontwikkelafaciliteiten voor RFID-producten en MEMS-sensoren.

Koreaanse lunch: schoenen uit en op een kussentje zitten

Aandacht voor de presentatie van KITECH

De lunch was op z'n Koreaans: schoenen uit en in kleermakerszit eten aan lage tafeltjes. We aten 'beef bulgogi', een typisch Koreaans gerecht van dunne reepjes bief, taugé en paddestoelen dat we nog vaak als lunch zouden zien.

's Middags bezochten we het Korean Institute of Industrial Technology (KITECH). Hier wordt technologisch onderzoek gedaan ter ondersteuning van middel- en kleinbedrijven. Pronkstukken waren de humanoids en lopende robots.

STUDIEREIS

Ewout schudt een humanoid de hand bij KIST

Na het avondeten hadden we VIP-plaatsen voor een Nanta-show. Deze shows worden overal in de wereld opgevoerd, maar komen uit Korea. Het zijn komische niet-gesproken slapstickshows, waarbij wordt getrommeld met allerlei kookgerei.

De volgende dag begon met een bezoek aan het Korean Institute of Science and Technology (KIST). Dit instituut is na de oorlog opgericht om met snelle technologische ontwikkeling de economie er weer bovenop te helpen. Dankzij KIST is Korea succesvol geweest in onder meer de staalindustrie, videobanden en kleurentelevisies. We bezochten de Intelligent Systems Research chair, waar ook weer onder meer humanoid-robots gemaakt werden. Een grappig feitje is dat ze hier de Twentse Xsens-pakken gebruiken voor de aansturing van de robots.

Het bezoek aan Samsung later die dag viel wat tegen: hier kregen we echt niets achter de schermen te zien, maar enkel het standaard PR-filmpje en een rondleiding door het bezoekerscentrum.

Inmiddels zaten we vrij ver in het zuiden van het land en keerden dus niet terug naar Seoul voor de nacht. In plaats daarvan overnachtten we in een jeugdhosel in de middle of nowhere, waar we een hele vleugel voor onszelf hadden. De aanblik van de compleet lege kamers was even schrikken, maar het bleek gebruikelijk te zijn dat we op dunne matjes op de verwarmde vloer zouden slapen. Mister Kim liet wat bier komen en de gezelschapsspelletjes uit het deelnemerspakket kwamen tevoorschijn voor een gezellige avond.

Vanuit het hostel gingen we door naar Daejon, de 'Silicon Valley' van Korea. Hier bezochten we KAIST, het Korean Advanced Institute of Science and Technology. Dit is een prestigieuze universiteit, waarvan we het HUBO-lab bezochten. Hier werden ook

weer humanoids gebouwd, maar ook andere projecten als een imitatie-Segway slingerden rond in het lab. De studenten waren aardig en de projectjes interessant. Ook tijdens de lunch was het prettig met ze praten.

Naast het KAIST was het Expo Science Park, een park met retro- futuristische gebouwen, opgericht voor de wereldtentoonstelling in 1993 en later verbouwd tot een wetenschappelijk verantwoord pretpark. In de snijdende kou door dit park met verouderde attracties lopen was op zijn minst een aparte bezigheid.

's Avonds in Daejon stonden we na een sauna'tje op het punt om uit te gaan, toen we werden opgehaald door wat KAIST-studenten. Er bleek een promotiefeestje te zijn in de stad, waar wij ook welkom bij waren. En zo werd het een gezellige avond met poolen, tafelvoetballen en bierestafettes met de Koreanen.

Een onverwacht feestje met KAIST-studenten

De tweede bedrijvendag in Daejon begon met een bezoek aan het fusie- onderzoekscentrum NFRI. Hier treffen ze alle voorbereidingen om snel Europa achterna te komen zodra daar is aangetoond dat kernfusie rendabel kan zijn. Al het onderzoek is geconcentreerd rond hun fusiereactor KSTAR, die we helaas niet van dichtbij konden bekijken omdat hij in bedrijf was. Wel konden we onderdelen van de reactor bezichtigingen om een idee te krijgen hoe enorm het apparaat was en een blik in de controlekamer werpen.

Het instituut dat we 's middags zouden bezoeken, had afgezegd wegens angst voor de Mexicaanse griep. Gelukkig had Bram Nauta via zijn invloedrijke contacten geregeld dat we een rondleiding door de cleanroom van het Nanofab

Klaar voor een rondleiding langs het NanoFab van KAIST

STUDIËREIS

Bezoek aan de Demilitarized Zone, een 4 kilometer brede strook zwaarbewaakt niemandsland tussen Noord- en Zuid-Korea.

instituut van KAIST konden krijgen. Een erg indrukwekkende cleanroom voor een academisch instituut, met onder meer een productiestraat voor CMOS-logica en een afdeling voor nano-bio-onderzoek.

Die avond terug in Seoul checkten we in in Fraser Suites, een hotel waar we per vier personen een compleet appartement tot onze beschikking hadden. Een sauna'tje en een biertje in de stad later, was het wel weer mooi geweest voor die dag.

kwamen we niet in, de ander gaf vrolijk toe dat er eigenlijk niets te beleven was binnen. Na wat omzwervingen en wat biertjes hielden we het dan ook maar voor gezien.

De volgende dag stond ook in het teken van cultuur. Korea heeft een gedemilitariseerde zone (DMZ), een 4 kilometer brede bufferstrook rond de grens wat eigenlijk niemandsland is. Deze strook ligt vol met landmijnen en wordt van beide kanten zwaar bewaakt. Dit voor rust in het grensgebied. In het verleden zijn drie tunnels onderschept van het Noorden, alledrie stevenden recht op Seoul af. Eén van deze tunnels is vanaf de zuidelijke kant te bezoeken. Bij de grens heeft het Zuiden al een splinternieuw grensstation en douanegebouw neergezet om maar aan te geven dat zij in elk geval klaar zijn voor hereniging. Het is heel raar om te zien dat die faciliteiten dus helemaal leeg staan.

Eenmaal terug in Seoul bezochten we het gigantische Royal Palace, origineel uit 1394. Het paleiscomplex, zo groot als drie hele woonwijken, is eigenlijk nog maar 40 procent van de omvang voor Japan het heeft gebombardeerd.

Koreaanse theeceremonie

Vanuit Seoul bezochten we het 'Korean Village', een openluchtmuseum waar plattelandshuisjes te zien waren zoals ze nog geen 100 jaar geleden volop werden gebouwd en bewoond, maar ook grote landhuizen met Chinese en Japanse invloeden.

Terug in de stad eindigde het vaste programma in Building 63, een spiegelende wolkenkrabber die in 1985 de hoogste toren van Azië was. De toren is ook in veel SimCity spellen nog terug te vinden. Na een bakje koffie

op de 63e verdieping, togen we naar Yongsan electronics market, op jacht naar goedkope Aziatische imitatie-elektronica, maar dat viel een beetje tegen. Het standaard computerspul en de telefoontjes waren er, maar daar hield het ver mee op.

Het diner bestellen ging zo moeizaam dat Bram Nauta besloot zijn vertaalcomputer te trekken, maar dat schoot niet op aangezien die nog op Japans stond. Toch kregen we het voor elkaar met handen- en voetenwerk een schaal beef bulgogi op tafel te krijgen.

's Avonds wilden we clubben, maar de clubs stonden niet echt open voor toeristen: de ene

Straatbeeld van Seoul

STUDIEREIS

Links: na de laatste Bia Hoi had Marcel het gehad met de fotograaf. Rechts: laatste avond uit met de hele groep in de Funky Monkey

Terug naar Hanoi

's Avonds was weer vrij, maar weinig mensen hadden nog energie over. Jammer voor hen, want ik ben met Wouter richting de Hongik University geweest voor een geniale avond clubben, zoals je het verwacht in een wereldstad.

De laatste dag in Seoul namen we 's ochtends afscheid van de docent-begeleiders. Daarna bezochten we de Seoul National University, waar drie promovendi vertelden over hun onderzoek. We bekeken een aantal van hun faciliteiten zoals een anechoische (geluidsstille) kamer en hoorden hun interessante verhalen aan tijdens de lunch.

De middag bestond uit een bezoek aan het Korea House, waar we allemaal in traditionele kleding gehuld werden voor een theeceremonie. Ons werd geleerd hoe we moesten staan, hoe we moesten buigen en hoe studenten en hogeropgeleiden thee dienden te zetten en te drinken. Een rare gewaarwording om dit met bijna dertig kerels te doen, maar wel leuk. Daarna volgde een laatste traditionele maaltijd.

Het keerpunt van de reis was bereikt: de volgende ochtend vlogen we terug naar Hanoi, waar we ook Xuan weer ontmoetten, die ons erg gemist had. Velen gebruikten de vrije uurtjes om souvenirs in te slaan, ik maakte een wandelingetje met Boris, die zich bij ons had gevoegd voor de twee weken vakantie die zouden volgen.

's Avonds vond dan de allerlaatste Bia Hoi plaats, waarna we met Xuan de club 'funky monkey' in doken als afsluiter.

De volgende dag zwaaiden we de vijf mensen uit die met de eerste lichte naar huis gingen. Natuurlijk hield het hiermee allemaal niet op: samen met Boris, Daniël en Juan Carlos heb ik de volgende twee weken schitterende dingen beleefd, maar voor deze Vonk moet ik het bij het bovenstaande laten. Natuurlijk drink ik graag een kop koffie of een biertje met je, afhankelijk van het tijdstip, om je alles te vertellen over onze trip langs Hue, Da Nang, Hoi An, My Son, Da Lat en Saigon, maar voor nu wil ik enkel nog de commissie en de begeleiders bedanken voor deze schitterende reis. Aan de rest: succes met de laatste verslagen, contractonderzoeken en themavakken, je krijgt zo'n reis niet voor niks!

